

Наше ЖИТТЯ

РІК ВИДАННЯ 1-й
Газета виходить
щотижня

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 5 (31)

Субота, 3 лютого 1968 року

Ціна 2 коп.

Х З'їзд профспілок України

На протязі трьох днів в столиці України — Києві проходив десятий з'їзд профспілок республіки. Делегати по-діловому обговорили звітні доповіді голови Укрпрофради В. К. Клименка і голови ревізійної комісії В. Н. Баранової. Вони узагальнили позитивний досвід роботи профспілкових організацій, викрили недоліки в їх діяльності, визначили завдання, які стоять перед ними в справі мобілізації трудівників міста і села на перетворення в життя рішень XXIII з'їзду КПРС і XXIII з'їзду КП України, на виконання завдань п'ятирічки.

В одностайно прийнятій резолюції з'їзд запевнив ЦК КПРС, ЦК КП України та ВЦРПС, що профспілки України ще тісніше згуртуються навколо славної Комуністичної партії і віддадуть всі свої сили та енергію великій справі будівництва комунізму в нашій країні.

З'їзд обрав новий склад Української республіканської ради професійних спілок та ревізійної комісії.

На заключному засіданні член Політбюро, другий секретар ЦК КП України О. П. Ляшко за дорученням Центрального Комітету Комуністичної партії України, Президії Верховної Ради і Ради Міністрів УРСР вручив профспілкам республіки пам'ятну ювілейну медаль «На відзнаку 50-річчя Української РСР».

Учасників з'їзду тепло вітали учні професійно-технічних училищ та піонери міста-героя Києва.

На адресу з'їзду надійшли численні трудові рапорти і привітання від колективів промислових підприємств, колгоспів і радгоспів, а також від партійних, радянських і профспілкових організацій.

Присутні з великим піднесенням прийняли вітальні листи ЦК КПРС та ЦК КП України.

В роботі з'їзду взяли участь керівники Комуністичної партії України та уряду республіки.

РАТАУ.

Переможці соціалістичного змагання підприємств УТОГ

Президія Центрального правління Українського товариства глухих і президія Республіканського комітету профспілки робітників місцевої промисловості та комунально-побутових підприємств розглянули підсумки соціалістичного змагання учбово-виробничих підприємств за виконання і перевиконання виробничого плану четвертого кварталу 1968 року.

Розгорнувши соціалістичне змагання за гідну зустріч 50-річчя Великого Жовтня і 50-річчя встановлення Радянської влади на Україні, колектив Дрогобицького підприємства домігся найкращих техніко-економічних показників. Його визнано переможцем змагання і присуджено перехідний Червоний прапор Міністерства соціального забезпечення УРСР і Української республіканської ради професійних спілок з видачею грошової премії.

Друге місце в змаганні з видачею грошової премії присуджено колективу Лубенського УВП.

Третє місце з видачею грошової премії присуджено колективу Київського дослідного підприємства.

Відзначено хорошу роботу в четвертому кварталі колективів робітників, інженерно-технічних працівників і службовців Вінницького, Черкаського і Білоцерківського учбово-виробничих підприємств УТОГ.

ДЕЩО ПРО ВИРОБНИЧЕ НАВЧАННЯ

Як відомо, успішну роботу підприємства визначає багато факторів. Один з найголовніших — добре підготовлені, кваліфіковані кадри.

На Львівському учбово-виробничому підприємстві № 2, де робітники мають багато різних спеціальностей, ми проводимо індивідуальне виробниче навчання шляхом прикріплення учнів до висококваліфікованих робітників — майстрів, які навчають їх певній спеціальності на протязі 3—6 місяців.

Окрім певного проценту тарифної ставки учню нараховується оплата праці за виготовлену продукцію по існуючих нормах і розцінках. Робітник, що навчає, одержує за одного учня 7 карбованців на місяць, за двох — 10 карбованців. Практика показала, що індивідуальне виробниче навчання цілком виправдовує себе і дає позитивні результати.

На протязі 1967 року у нас закінчили навчання 11 чоловік. Тепер, наприклад, колишні учні С. Мазурик та А. Парубець

працюють самостійно складувальниками. Їм присвоєно 4 розряд. Норми виконують на 115—120 процентів, заробляють по 90 і більше карбованців на місяць. Від них не відстають В. Тадра, В. Наумюк, Б. Сарабаха, Р. Мельник та інші.

Добре працюють ткалі текстильно-галантерейної дільниці С. Горбань, М. Сулик, Е. Бурмирова, Н. Чорновол. Всі вони перевиконують норми, причому, кожна з них працює на двох ткацьких верстатах.

Майстри, що дають молоді спеціальності, дуже уважно ставляться до цієї справи. У майстра текстильно-галантерейної дільниці М. Гдинського дівчата навчаються спеціальності ткалі. Швидко опановують вони свою професію.

Після закінчення навчання всі учні залишаються працювати на УВП-2, де згодом стають висококваліфікованими робітниками.

Г. АГАЖАНОВ.
Заступник директора
Львівського УВП-2.

Примножимо досягнення

Колектив Лубенського УВП, успішно завершивши програму минулого року, цього року й план реалізації продукції зобов'язується виконати до 15 грудня 1968 року. Понад план буде реалізовано продукції на 117 тис. карбованців. План прибутків виконаємо на 105 процентів. План випуску валової продукції по вартості обробки в заданому асортименті в сумі 170 тис. карбованців намічено закінчити до 10 грудня, давши понад план продукції на 18 тис. карбованців.

Робітники, інженерно-технічні працівники і службовці підприємства вирішили розгорнути масовий похід за економією, наполегливо боротися за скорочення витрат сировини, матеріалів, електроенергії, за раціональне використання оборотних коштів, усіх матеріальних і фінансових ресурсів, знижуючи собівартість продукції. Підрахунки показали, що можна добути понадпланових прибутків за рахунок зниження в сумі 5 тис. карбованців, зекономити сировини і матеріалів на 7 тис. карбованців.

Постійно приділятиметься неослабна увага вихованню в кожного трудівника почуття відповідальності за якість продукції. Не мати рекламаций і випускати 98,8 процента продукції першим сортом.

У дальшій боротьбі вести роботу по залученню робітників у змагання за комуністичну працю, додержанню норм комуністичної моралі, підвищенню культури і естетики виробництва, покращанню умов праці.

П. ПОГРЕБНЯК.
Директор Лубенського
УВП.

ЩЕ КРАЩЕ І ПРОДУКТИВНІШЕ

Трудівники Полтавського учбово-виробничого підприємства № 2 визначили нові рубежі праці, щоб у третьому і наступних роках п'ятирічки працювати ще краще і продуктивніше. Виконати п'ятирічний план на два місяці раніше, тобто до 1 листопада 1970 року — таке наше основне завдання.

План по випуску валової продукції третього року п'ятирічки, при новій системі плану-

П'ятирічку — достроково!

Текстильно-галантерейна дільниця Львівського УВП-2 випускає різноманітну продукцію з капронової тканини.

На передньому плані робітниця дільниці Л. Логвиненко — ударник комуністичної праці. Норми виробітку виконує на 120 процентів.

Фото І. Щербанюка.

ДОБ'ЄМОСЯ ЩЕ ВИЩИХ ПОКАЗНИКІВ

Минулий ювілейний рік був особливо напруженим для трудівників нашого учбово-виробничого підприємства. Набагато раніше строку виконали річний план з усіх видів продукції. Значно перевиконано виробничі завдання по випуску різних електроустановочних виробів та товарів широкого культурно-побутового і господарського призначення. Наприклад, різної пластмасової продукції тільки за четвертий квартал виготовлено 53 тонни, а за рік понад 200 тонн.

Таких успіхів досягнуто завдяки правильній організації праці, механізації трудових процесів, сумлінному ставленню до роботи виробничників.

Підвищені зобов'язання взяли працівники підприємства на 1968 рік. Річний виробничий план третього року п'ятирічки передбачено закінчити достроково — до 5 грудня і виготовити понад завдання виробів на 22,5 тисячі карбованців. Щоб добитись цього, багато працюємо над тим, як краще механізувати виробництво. Запрова-

дження автоматичних ліній, докорінна зміна технології, освоєння нових видів продукції — ось ті головні фактори, що позитивно впливають на продуктивність праці та якість продукції.

Чудові перспективи у нас на майбутнє. Колектив підприємства зобов'язався працювати так, щоб до кінця п'ятирічки щорічно виконувати план нагромадження на 102 проценти, а продуктивність праці підвищувати щомісяця на 1 процент, щорічно впроваджувати не менше 7 раціоналізаторських пропозицій з загальним економічним ефектом 5 тис. карбованців, дбати про найефективніше використання техніки, виробничих площ, постійно поліпшувати умови праці. Ці та ряд інших заходів дадуть можливість добитись виконання високих зобов'язань, взятих на честь ознаменування 100-річчя з дня народження В. І. Леніна.

Р. МИРОПОЛЬСЬКА.
Старший економіст
Донецького УВП.

ців; покращити використання основних виробничих фондів і збільшити випуск продукції на 1 карбованець основних виробничих фондів на 11 коп.; впровадити 6 раціоналізаторських пропозицій з економічним ефектом 2 тис. карбованців.

Л. СКАЛЬСЬКИЙ.
Директор Полтавського
УВП-2.

ДОБРЕ ПРАЦЮЄ І ВЧИТЬСЯ

Трохим Дмитрович Шинкарук живе в селі Юр'івці за тридцять кілометрів від Павлограда. Працює він в колгоспі «Заповіт Леніна» в дорожній бригаді. Керівники колгоспу говорять про Т. Шинкарука, що хоч він і має фізичну ваду (глухий і не говорить), але дисциплінований, сумлінний колгоспник. Працює добре, від душі. Виробничі завдання завжди перевиконує. Все, що виходить з-під його рук, — радує: воно доброякісне!

Увечері Шинкарук вчиться в Павлоградській вечірній школі робітничої молоді, в четвертому класі. І незважаючи на відстань, бо вчитись доводиться їздити в місто, Т. Шинкарук не кидає навчання, добре розуміючи, що це дуже необхідно. І

вчиться він добре, ретельно виконуючи всі завдання. У нього немає жодного прогулу чи запізнення на уроки в цьому навчальному році. Перший семестр Т. Шинкарук закінчив відмінно.

Та Шинкарук не тільки сам успішно вчиться, а й охоче допомагає своїм товаришам в навчанні, радить, розбирає з відстаючими завданнями.

За успішне навчання, добру поведінку дирекція школи вислала Т. Шинкаруку подяку і нагородила похвальною грамотою.

І. ЗІНЧЕНКО.
Учитель вечірньої школи
робітничої молоді.

м. Павлоград,
Дніпропетровська обл.

На фото Т. ШИНКАРУК.

Наближалось 9 травня 1965 року. Тарас Безуглий, як завжди, поспішав на роботу. Метнувшись сюди-туди, щось загортав у газету і все поглядав на годинник, щоб не запізнитися на електропоїзд. І раптом до кімнати влетіла новина; його нагородили медаллю «За бойові заслуги». Тараса запрошували в день Перемоги до Василькова. Може бути, що сам полковник, а то й генерал потисне руку Тарасові, поздоровить його з нагородою і прикوله до піджака медаль...

Сів. Задумався. Потім спогадками кинувся аж туди, де на обрії мерехтіло його дитинство, як довга нива зорана. Гай-гай! Болочим було воно, оте дитинство Тарасове. У два роки захворів і став глухим, а у вісім — батько помер. Що ж, від того батька хлопчик ні тепла не відчував, ні ласки не бачив. Правду кажуть люди, — від лиха не жди добра.

Мати вийшла заміж за іншого чоловіка. Хорошого вдачею, з людським серцем і очима теплими. Притис названий батько Тараса до своїх грудей та так зрозуміло глянув на нім дитину, що відтоді в Тарасових грудях ще й зараз добро випромінюється.

Полубили вони один одного, друзями на все життя стали. Відтоді Тарасові став і світ милішим, і люди на людей схожіми. Потім у нього вже були сестрички. Аж дві. Тож він і був вдома для них за старшого.

А найбільше Тарас любив у ліс ходити, де кристаті сосни підпирали голубе небо. Бувало, ляже в траві, що сунцями і грибами пахне, і годинами спостерігає за хмарами, які йдуть і йдуть чередою, через Борову за станцію і далі у безвість. Не було тої галявини, чи переярка, які б не облязав Тарас; не виріс жоден куш глоду довкола, щоб про нього не знав малий хлопець.

Так і летів час на крилах сімейної пісні. Діти ставали юнаками, юнаки — дорослими. У кожного були свої мрії. Товаришували разом, а піросли — розлетілися хто куди. Щоб знайти своє справжнє місце в житті, бути там, де, можливо, найважче.

Та не завжди так буває, як мріється. Так сталося і в 1941 році, коли розпочалася війна і над Боровою пролетіли перші ворожі літаки, щоб скинути смертоносні бомби на столицю рідної України. Ні Тарас, якому вже сповнилося двадцять, ні

його товариш Віктор Головка тепер не знали, як бути і що його робити.

Потім бомбардували станцію Мотовилівку. Червоні язички лизали чорне небо і ядучий дим снував пустинними вулицями Борової. Потім прийшли фрици — і довкола запанував страх. Його підкріплювали фашисти масовим знищенням непокірних, спустошенням осель, пожежами.

Тарас бачив все це, хоча і не чув, як стогнала поранена земля і плакали підстрелені люди. І Тарас самотньо сновигав цілими днями селищем. Ходив навіть на станцію, не боячись німця. Та й німці, дізнавшись, що він глухий, не звертали на Тараса ніякої уваги. Колись веселий, жвавий хлопець, тепер був мовчазним, понурим і непривільним. Навіть рідна мати і та не впізнавала Тараса. А для нього все, що діялося довкола, було просто незрозумілим. Тарас не знав, чим зарадити цьому горю і що можна зробити, щоб відвернути лихо від своїх людей.

Більше року Тараса мучила самотність. Віктор зник ще на початку війни. В очікуванні чогось Тарас став нервовим і занадто збудженим. Та ось одно-

го разу під вечір, коли він повертався з лісу, несучи хмиз, із-за сусідської повітки винирнула постать і перетнула йому шлях. То був Віктор. Як змінився він за цей час — навіть важко впізнати: заріс, обличчя змарніло. Тільки очі промовляли, що тіло повне сили, здоров'я.

Зустріч була короткою, а розмова ще меншою.

— Приходь завтра в ліс до сосни розчакнутої. Там і поговоримо.

ставали настільки вразливими, що ворог був змушений кинути на допомогу своїм гарнізонам понад 150 тисяч військ, озброєних найновішою військовою технікою.

...І знову по Боровій тинявся з ранку і до пізнього вечора глухий Тарас Безуглий. Бачили його частенько й на станції Мотовилівка, де скупчувалися ворожі ешелони. Тільки ніхто не знав, не здогадувався, чого шукає в тих місцях Тарас. А тим часом приходив вечір. На зем-

У БОРОВІЙ,

На другий день не йшов, а летів до того місця.

— Де ти пропадав, Вікторе?

— Де був, там немає, — віджартувався Головка. — Ти знаєш, чого я тебе покликав? Так от, Тарасе, послухай... Іди до мене в загін партизанити. Сам знаєш, що виробляють німці. Треба, щоб їм було тут гірко їсти, твердо спати, догори колеса їздити...

То вже була весна 1943 року, коли війська Червоної Армії розпочинали визволення України від гітлерівських загарбників, а дії українських партизан

лю опускалися сутінки. І вже Тарас поспішав стежками, тільки йому одному відомими, на зв'язок з партизанами. Приносив він у такому випадку багато дечого. Це і свої спостереження, і важливі дані партизанських підпільників...

На світанні, ледве встигав Тарас повернутися додому, як біля Півнів або ж на Корчах (так називаються зупинки, що по залізниці з Києва на Фастов) летіли під укис ворожі ешелони з живою силою і технікою.

Рассказ старого партизана

В вечерний час,
Когда гроза украдкой
Метнет во мрак
Свой огненный раскат,
В дыму костра,
Разлегшись у палатки,
Он закурил
И начал свой рассказ:

— Весна стояла,
Нас было восемь,
И мы, спасаясь от лап врага,
Ползли гуськом
Под сырым откосом
Туда, где лед крошила река.
Холодный ветер
Влезал за ворот,
По грязи хлюпали сапоги...
Вдруг топот.
Смотрим — огромной сворой
На нас надвинулись беляки.
Рвануло ветром
Охрипший голос:
«Бросайся в воду!
За мной, братва!»
И мы нырнули
В собачий холод...
Ушло нас восемь,
Вернулось два.
И это мне
Да еще парняге
Пришлось намаяться
Битый час,
Пока вдвали
Не узнали лагерь
И не попали

В родную часть.
И враз по следу
За серой мразью
Рванулась конница
Во всю прыть,
Согнали к яру
Всю силу вражью
И стали в бога
И в черта крыть.
«Огонь! в атаку!» —
Была команда.
Вспугнул их здорово
Наш бросок,
И враспыльную
Пустилась банда,
С горы чкурнула
И наутек...
И там, где наших
Враги косили,
Где волны пенятся
И шипят,
Мы взгнали банду
И отомстили
За наших шесть
Дорогих ребят.

Казался лес
Густым, непроходимым,
В ночной тиши
Дослушавший рассказ.
Сырой костер
Обдал нас едким дымом,
На миг он замер,
Вспыхнул и погас.

И. САПОЖНИКОВ.

ЗАПОРІЗЬКИЙ

Високі зобов'язання на третій рік п'ятирічки взяв колектив Запорізького учбово-виробничого підприємства. Передбачається достроково виконати річний план і дати на 74 тис. карбованців надпланової продукції, зокрема трансформаторів, світлотехнічного обладнання та ін.

Нижче вміщуємо фоторепортаж, що підготував кінооператор Запорізької студії телебачення, член УТОГ, нештатний кореспондент «Нашого життя» Ед. БЕКЕРМАН.

Фото 1. Дільниця складального цеху, де майстром В. ПОДРЕЗ.

Продукція УВП завоювала хорошу репутацію не лише в нашій країні, але й далеко за її межами. За допомогою малюків-трансформаторів ілюміновано Красну площу в столиці нашої Батьківщини — Москві.

Та це ще не все! У кабінеті директора підприємства А. М. Воронікова не замовкає телефон. Дзвонять з Єревана, Тбілісі, Уралу, Ленінграда. Просять з'єднати з підприємством Прага і Бухарест. Усі просять надіслати партію трансформаторів марки «Запоріжжя», щоб за їх допомогою вулиці мали ще кращий вигляд. Щоб блищали вітрини магазинів, світилися яскравими вогнями вокзали, готелі, кінотеатри, ідаліні.

Про тих, чиїми руками створюється цей красивий фейерверк, і розповідається в цьому фоторепортажі.

Складальний цех по праву називають молодіжним. Тут збирають трансформатори, ок-

Фото 2. Складальниця магнітопроводів Н. КАРАСЬОВА.

СЛОВО ПРО ЛЮДЕЙ ХОРОШИХ

Білява, не висока дівчина з блакитними очима. Це — директор Зінківського клубу глухих Людмила Семко. Вона завоювала любов і довіря своєму чесному працю. Виявилось, що в цієї молодіжної тендітної дівчини неабияка сила волі. Всі випробування, які випали на її долю, не зломали її, не позбавили віри в те, що вона може бути корисною людям.

Біографія її не зовсім звичайна. В травні 1940 року майор Семко, юрист за фахом, з родиною був направлений в одну із західних областей. Там напередодні війни і народилася Людмила. Війна примусила дружину Семка з двома дітьми вирушити на Полтавщину. В великих труднощах добралися вони до Зінківки. Незабаром сюди прибув і батько, який був залишений для роботи в підпіллі. Але підлий зрадник виказав командира, і озві-

рілі есесівці розстріляли його на порозі рідної хатини на очах дружини, сина та дочки. Сиротою залишилась дівчинка.

Але прийшов довгожданий кінець війни. Люда підросла, ходила вже до школи. Та раптово її звалила тяжка хвороба — туберкульозний гнійний менингіт. Було їй тоді 12 років. Залишилась дівчинка без слуху, із зіпсованим зором, хворою ногою.

Тяжкі випробування не зломали Люду. Не загубила вона віри в майбутнє, віри в те, що зможе бути корисною рідній Вітчизні. А було важко, нестерпно важко. Винесла все. Часом рятували лише книги. Коли Люда прочитала книгу «Як гартувалася сталь» М. Островського, вона знайшла в собі сили далі боротися за життя, учитись. І дівчина закінчила 11 класів школи.

У 1963 році, коли Люда повернулася додому, її обрали головою Зінківського міждрайвідділу УТОГ. Важко було на перших парах, але труднощі дівчину не лякали. Працювала чесно, самовіддано. Але невистачало досвіду. І знову поїхала до Києва вчитися. А коли повернулася, її призначили директором клубу глухих. Щира,

і пряма, сумлінна і працююча, чесна і добра — такою знають Люду наші глухі.

Майже десять років тому батько Василя Калиниченка привів сина до Зінківського клубу глухих. І ніхто тоді не міг подумати, що стане він шановною всіма людиною. Хлопець втратив слух внаслідок менингіту. Важко було йому: він був єдиним глухим у селі. Аж ось Василь став учнем столяра промкомбінату. Майже два роки навчався він наполегливо і повсякденно спеціальності столяра. Робота вимагала неабиякого хисту, терпіння. Багато Василю допомогли активісти клубу, які підтримували в хлопця віру в свої сили.

Пройшло три роки, і Василь Калиниченко став передовиком підприємства. Його прізвище було вміщено на першотравневу Дошку пошани передовиків промкомбінату. З того часу і зараховано Василя до числа зінківських глухих-передовиків. Зобов'язання свої він виконує завжди на 120—140 процентів.

Н. АКСЮК.
Наш нештат. кор.
м. Зінків,
Полтавської області.

Іншим разом він приносив для загону продукти, які організовував серед місцевого населення, і приводив партизанам поповнення. Так непомітно загін виріс до 300 чоловік. А серед німців Тарас поширив чутку, що в лісах під Боровою діє ціла партизанська армія.

— Біля кожної сосни по три партизани,— показував жестами,— чудом від них врятувався,— переконував...

І справді: ліс густий, сосна біля сосни! Тож в голові запа-

самою землею передсвітанковим туманом. Під зоряним небом вже заблищала роса. А відставу, там, де видніються силуети верб, обізвалася горлиця.

Недалеко від станції Мотовилівка, там, де бовваніє ліс, залізничні колії проходили глибоким і вузьким вибалком. Саме тут і метушилися люди. Ми-нуло якихось десятків хвилин, і вже полетіли у траву костилі, розібрано шпали, а стальне жало рейки звисло убік. Потім усі висипалися на узлісся, де

То паровоз зійшов з рейок, вагони ползли один на один, ламаючи, давлучи, перетираючи на порошок все те, що було в них і що перебувало поруч. Метал перемішувався з деревом, землею, людськими тілами. У тісному коридорі залізничі діялося щось неймовірне. І з усього того місива повзла вгору густа, смердюча хмара куряви і диму.

Аварія поїзда ніби стала сигналом для всіх. Дулами гвинтівок, автоматними і кулеметними чергами, вибухами гранат загомоніло поле, і йому луною відгукнувся ліс...

Надовго запам'ятали гітлерівські головорізи той бій, який дали їм партизани між Корчами і станцією Мотовилівка. І таких бойових буднів було багато. Були вони гучними і частими, аж поки фашистів восени 1943 року не вигнали з Києва, Василькова, Борової, Фастова... І в кожному такому поєдинку була певна частка глухого партизана Тараса Адамовича Безуглого.

...Відсвічується на сонці медаль сріблом. Дивиться на неї Тарас і все пригадує: гарячі бої, безсонні ночі, загинувши товаришів і той день, коли до людей знову повернулося щастя — День Перемоги.

І. ГАЙ.

м. Київ, УВП-1.

ПІД КИЄВОМ

морочиться від такої сили... Наякналися німці, повиставляли надійно озброєну охорону біля об'єктів — і знову тобі пшик вийшов: перед світанком розтрощили фріців біля лісостарого заводу.

Тоді німецьке командування вирішило послати на підмогу в Мотовилівку з Василькова нові загони. Робилося це у великій таємниці від населення. Та все діялося на радянській землі, де скрізь були свої люди. Саме через Тараса вони вчасно дали знати у партизанській загін. І фашистів зустріли...

...Темна ніч стелилася понад

окопалися товариші.

Довго чекати гітлерівських молодчиків не довелося. Майже одноразово з ешелонам вздовж залізничні рухалися грунтовим шляхом автомашини, включивши лише підфарники. Усі бачили, як швидко наближається ешелон до місця своєї загибелі. Ось поїзд вже проскочив переїзд і пірнув у те міжгір'я. І тільки встигнув перед партизанською засідкою мелькнути хвіст ешелону, як там, попереду, раптом задзенькотіло, тріснуло. Удар металу об метал розбудив передранкову тишу.

ТРАНСФОРМАТОР ФОТОРЕПОРТАЖ

ремі вузли і деталі. Тут доводять і закінчують складання приладів. Керує цією роботою молодий майстер комсомолец Віктор Подрез. Дільниця Віктора бореться за право називатися дільницею комуністичної праці (фото 1).

Сумлінно працюють в цьому цеху складальники приладів А. Богатирьова і П. Богдан. Вони — ініціатори боротьби за випуск продукції підприємством тільки відмінної якості. Найстаріші робітниця підприємства не лише перевиконують норми виробітку, але зразковою працею показують приклад молодим.

Але перш ніж потрапити на верстат складальників, треба скласти сердечник магнітопроводу. З цією операцією успішно справляється молода складальниця магнітопроводів Н. Карасьова. Результат її праці — 110—120 процентів норми при відмінній якості складання (фото 2).

С. Решетняк і Г. Мальована — намотниці катушок магнітопроводів. Від їх уміння і досвіду залежить якість продукції. І вони відмінно виконують цю роботу. Ще не було такого випадку, щоб ВТК повернув зроблені ними прилади на переробку (фото 3).

Веніамін Бабенко. Це після його висновку приладам видають путівку в життя. Він працює випробувачем. І завжди в кінці зміни Веніамін з задоволенням констатує в рапорті: «Браку не виявлено». Веніамін — хороший виробничник і чудовий спортсмен (фото 4).

Фото 3. Намотниці катушок магнітопроводів С. РЕШЕТНЯК і Г. МАЛЬОВАНА.

А ось про того, хто створює нормальний ритм роботи агрегатів на УВП, кажуть з особливою повагою. Петро Григорович Марушенко — токарь високої кваліфікації, майстер «золоті руки». 34 роки віддав Петро Григорович Марушенко улюбленій справі. Ось чому майстри суміжних цехів намагаються дати замовлення на деталі для

ремонту вузлів саме йому. Тому що знають — замовлення буде виконано в строк.

Минув перший місяць нового року. Як і завжди, на столі у директора УВП А. М. Воронікова не замовкає телефон. І знову йдуть і йдуть листи. А в них одне прохання: дайте «Запорізького малюка».

Фото 4. Випробувач виробів В. БАБЕНКО.

НА МОРАЛЬНІ ТЕМИ

ОСОБИСТА СПРАВА? НІ, СПІЛЬНА

Радянські люди, відсвяткувавши 50-річчя своєї Батьківщини, ще з більшою енергією взялися за вирішення величезних завдань будівництва комунізму. І одним з цих завдань є виховання людини у дусі комуністичної моралі.

У наших будинках культури можна бачити Дошки пошани, на яких вміщено портрети краєвих трудівників, активістів. Є на кого рівнятися, з кого брати приклад. Але знаходяться ще такі люди, які не хочуть чесно працювати. У міському відділі УТОГ терпляче влаштовували то на одну, то на іншу роботу молодих парубків — Штойчева і Криворучко. Але кожного разу вони кидали роботу.

Наша держава не шкодує коштів для людей. Вона створила для глухих сітку підприємств, будинків культури, вечірніх шкіл. Але на жаль є люди, які вважають, що їм необов'язково жити одним життям з колективом, сумлінно працювати. І цього замало. Часто вони навіть займаються шахрайством. Подружжя глухих Фурмани позичили якийсь Тараховській велику суму грошей — майже річний заробіток одного з них. Гроші пропали. Це було хорошим уроком — не вірити шахраям.

Запорізький будинок культури завдяки роботі його працівників і активістів занесений у Книгу пошани обкому профспілок і обласного відділу УТОГ. Але є такі глухі, які з'являють-

ся до клубу в нетверезому стані, хуліганять. І один такий може зіпсувати відпочинок десяткам хороших людей.

Треба оголосити війну тим, хто не хоче рахуватися з іншими людьми, з їх відпочинком і добрим настроєм. Треба перевиховувати їх, щоб зробити повноцінними членами суспільства.

Любов до знань, до літератури та мистецтва, любов до всього прекрасного — відмінна риса передової радянської людини. Увечері люди йдуть до бібліотек, театрів, спортивних залів, вчаться у вечірні вузи. Серед них є і глухі трудівники.

У нашому Будинку культури часто проводяться різні культурно-масові заходи — показують кінофільми, читають лекції. Але на лекції, що була нещодавно, багато хто з глухих не з'явився. Ці люди пограбували самих себе. Вони не дізналися про те цікаве, що з великим інтересом сприймали їх товариші, не бажають розширити свій кругозір.

Деякі вважають, ніби те, що вони роблять після закінчення робочого дня, стосується тільки їх і більше нікого. Це невірно. Людина не може жити окремо від колективу. І в роботі, і у відпочинку вона пов'язана з іншими людьми. Їх треба поважати. Треба завжди пам'ятати те, що записано у величому документі нашого часу — моральному кодексі будівника комунізму.

С. МОРДУШЕНКО.
Наш нештат. кор.

м. Запоріжжя.

МИХАЙЛО ФРОЛОВ — КЕРІВНИК СІЛЬСЬКИХ УТОГОВЦІВ

Добре попрацювали члени нашого МРВ в минулому ювілейному році. Кращих робітників, колгоспників і службовців, всіх тих, хто віддає справі виховання глухих свій досвід, сили, знання, було нагороджено пам'ятними подарунками.

Серед нагороджених був і Михайло Самсонович Фролов. Він народився в одному з сіл Ізюмщини в 1911 році. Ще в дитинстві оглух. Важко було вчитися в ті часи, але тямущий хлопець навчився читати і писати сам вдома. Тільки в 1932 році він поїхав в Київ вчитися. Через два роки М. С. Фролов повернувся до Ізюму. Він об'їздив сусідні райони: Балаклійський, Савинський, Борівський, взяв на облік всіх глухих, що живуть в селах, а їх тоді було більше ста чоловік. Так, за його допомогою було створено організацію Товариства глухих в м. Ізюмі.

Але після війни все треба

було починати спочатку. Багатьох недорахувалися. І знову М. Фролов об'їжджає всіх глухих, радить, пропонує, допомагає. Він був беззмінний уповноважений Савинського району. А зараз вже протягом 15 років — керівник сільських утоговців, голова первинної організації УТОГ, яка налічує 25 чоловік. М. Фролов робить багато подвірних обходів, допомагає обслуговувати не тільки глухих свого району, але й мешканців сусіднього, Балаклійського району.

М. Фролов — інвалід, пенсіонер, але незважаючи на це, він продовжує працювати в колгоспі покрівельником і жестаїном. За свою бездоганну працю та громадську діяльність Михайло Самсонович був неодноразово нагороджений грамотами.

З. СТУЖКО.

Голова Ізюмського міжрайвідділу УТОГ Харківської області.

Листи читачів до редакції

ЯК БУТИ ДАЛІ?

У листопаді минулого року на нашому підприємстві видавали пам'ятні подарунки. Не обійшлося і без порушень. На це я і поскаржилася в Центральне правління УТОГ. А тепер мені від того життя немає: заступник директора тов. Коваль кричить, що всім тим, хто буде надалі скаржитись, не видаватимуть премії за хорошу

роботу та позбавлятимуть інших заохочень.

На загальних зборах колективу, де обговорювалося питання про порушення у видачі подарунків, мене назвали клебунцею і склочницею. Дійшло до того, що головний інженер тов. Рибніков кілька днів присікувався до мене за якість продукції.

Прошу редакцію пояснити, невже я погано зробила, що сказала правду про неподобства, які мали місце в Івано-Франківському УВП?

П. КАСЬЯН.
Швея-мотористка Івано-Франківського УВП.

ВІД РЕДАКЦІЇ
Шановна Поліна Макарівна! Ви зробили абсолютно правильно. Факти, наведені у Вашому листі, підтвердилися. Як повідомила голова Івано-Франківського обласного відділу УТОГ Р. Чухонцева, інженеру

ОТК УВП тов. Когосовій за допущені порушення при видачі подарунків оголошено догану.

Редакція сподівається, що обласний відділ притягне до відповідальності і затискувачів критики, які дозволяють собі негідним чином поводитися з робітниками Івано-Франківського учбово-виробничого підприємства.

наше ЖИТТЯ 3

3 лютого 1968 року.

КОНКУРС ЧИТАЧІВ „НАШОГО ЖИТТЯ“

Твердо і впевнено крокує наша країна, переступивши поріг свого п'ятдесятиріччя. На фабриках і заводах, в колгоспах і радгоспах у ці дні не затихає натхненна праця в ім'я кращого майбутнього, в ім'я миру на землі. Колективи, цілі підприємства взяли на себе нові соціальні зобов'язання, щоб достроково виконати п'ятирічний план і тим самим відзначити 100-річчя з дня народження генія людства — Володимира Ілліча Леніна.

У цій боротьбі за виконання і перевиконання п'ятирічного плану беруть активну участь і члени Українського товариства глухих.

Наближається ще одна важлива подія — VIII з'їзд Українського товариства глухих, який відбудеться влітку цього року.

З метою кращого висвітлення багатогранної діяльності членів УТОГ у передз'їздові дні редакція газети «Наше життя» оголошує конкурс на кращий

нарис, репортаж, інформацію, фоторепортаж, фото. В матеріалах слід розповідати про життя, працю і відпочинок членів УТОГ, про виховання молодого покоління, про роботу клубів і будинків культури, самодіяльних гуртків, студій, шкіл-інтернатів, про фізкультуру і спорт.

За кращі нариси, репортажі, інформації та фото встановлюються такі премії:

дві перших — по 30 карбованців;

три других — по 20 карбованців;

чотири третіх — по 15 карбованців;

сім заохочувальних — по 10 карбованців.

Матеріали надсилати до 1 липня 1968 року на адресу редакції «Нашого життя» з поштою «На конкурс». Фото слід надсилати у вигляді чорнобілих відбитків на глянцево-му папері розміром 13×18 і 18×24 см.

Гурток естрадного жанру при Київському палаці культури глухих показав цікаву пантоміму «Життя стоячи».

На фото: сценку з пантоміми виконують (справа наліво) Анатолій Василенко, Мая Остапчук, Олена Довгань і Рая Орлова.

Фото П. Гальченка.

НАШІ ПОРАДИ

Московський інженер-кіноаматор Олег Трояновський восени минулого року відвідав Харків. Перебуваючи в Будинку культури глухих, він переглянув два документальних фільми: «Збір легкоатлетів у Нальчику» і «Наша спартакіада», а також по-

кіноаматорська студія Харківського будинку культури глухих викликає приємне враження. Перш за все звертає на себе увагу непогане технічне оснащення студії: хороший кінопроектор «Україна», кінокамери «Пантафлекс 16», «Адміра 16 електрик» і дві кінокамери «Київ 16С2», які дають змогу провадити найрізноманітніше кінознімання — від репортажних до павільйонних, не кажучи вже про те, що за допомогою кінокамери «Пантафлекс» можна виконувати різні технічні трюки, використовуючи маски, а трансфокатором раптово наближувати чи віддаляти об'єкт, який знімається, викликаючи у глядача різний емоційний настрій.

Два монтажних столики дають змогу швидко і грамотно монтувати всякий фільм. У студії порядок, чисто, все лежить на своїх місцях, плівка зберігається у вогнетривкій шафі. Гірше справа з проявленням плівки силами самих членів кіностудії: є лише бачки для проявлення і два сушильних барабани, виготовлених своїми силами. Та це поки що майже у всіх аматорських кіностудіях найбільш поширене аматорське обладнання. Наша промисловість ще не створила для аматорських кіностудій справжньої проявочної машини. Та, що продається в магазинах і яка може проявити 90 метрів чорно-білої плівки на годину, настільки недосконала, що після її придбання починається переробка і наладка, про що свідчить, наприклад, досвід роботи кіностудії Московського будинку культури ВТГ. Тут цій машині збираються робити нову систему привода вже другий раз. Крім того, мати таку машину треба тоді, коли обсяг роботи кіностудії набагато збільшився і в місяць доводиться проявляти майже 500 м плівки. Але це, так би мовити, технічна сторона справи.

УСПІХ ОBOB'ЯЗKOBО ПРИЙДЕ

знайомився з роботою аматорської кіностудії. Все це викликало у тов. Трояновського думки, якими він і побажав поділитися з тими, хто цікавиться, як створюються аматорські фільми. Нижче друкуємо поради московського кіноаматора, інженера Олега Трояновського.

Кінець-кінцем можна навчитися правильно визначати експозицію, добре проявляти плівку і добитися, щоб увесь фільм було витримано в одному тоні. Добитися й того, щоб фотографічна якість окремих шматків фільму, сфотографованих при різному освітленні, була рівною і не викликала при перегляді зорових поштовхів із-за того, що одні кадри вийшли світлими, а інші — темними, за винятком, безперечно, тих випадків, де це вимагається за сценарієм. Це, повторюю, справа практики.

Набагато трудніше, але й найважливіше, навчитися робити свої фільми композиційно і монтажно грамотними, навчитися додержуватися ритму і темпу фільму, щоб не виходило зорових стрибків із-за того, що поруч перебуває два кадри, в одному з яких, наприклад, спортсмен рухається в швидкому темпі, а в другому чомусь сталося уповільнення. Як кіноаматор, я розумію, що в даному випадку було використано прийом уповільненого знімання, щоб детально показати техніку спортсмена. Але глядач не зразу зрозуміє, і це буде його збивати, відволікати увагу.

Якщо не вдається підібрати кадри за ритмом і темпом руху, — а їх обов'язково треба монтувати один за одним, — варто вставити між ними якунебудь перебивку, показати, наприклад, глядачів, їх переживання, або ж показати світлове цифрове табло з наслідками змагання тощо. Предмети в кадрі, об'єкти знімання треба вміти так розмістити, щоб кадр не виходив плоским, який не має глибини. Дуже корисно на першому плані помістити одного з співбесідників нерухомим, а іншого показати, щоб він, наприклад, ходив по кімнаті у глибині кадру. Від цього зображення стає об'ємним.

Ще порада. Перед поглядом людини, яка дивиться убік, не-

обхідно залишати «повітря», тобто простір, не зрізувати рамками кадр голови або ж підборіддя. І вже ж, у всякому разі, витримувати генеральний напрямок фотографування, чого, до речі, не дотримуються автори згаданих вище фільмів. Так, якщо спортсмени у першому кадрі біжать вправо, то в другому чи в якому разі не повинні бігти ліворуч, бо тоді глядачеві здаватиметься, що був фальстарт і всі повертаються до місця старту. Якщо ж зміна напрямку руху (чи то за сценарієм або ж через необачність оператора) немінуча, то необхідно показати сам момент повороту на трасі, чи хоча б поворот голови болільника, щоб стала зрозумілою зміна напрямку руху.

Усі ці «тонкощі» при створенні фільмів не такі вже й складні, треба лише їх засвоїти. З цією метою корисно було б організувати республіканський семінар для тих глухих кіноаматорів, які вже зуміли створити свої перші, можливо, єдині фільми. Хочеться поради-ти їм бути більш допитливими — мати хоча б популярні видання для кіноаматорів і навчатися в досвідчених спеціалістів, які час від часу запрошуюються в будинок культури через товариство «Знання».

Харків'яни створили і ряд ігрових фільмів. Це дуже добре! Діяльність аматорської кіностудії не повинна обмежуватися лише репортажами. Ігровий фільм по написаному заздалегідь сценарію — ось вершина кіноаматорської творчості.

Вибір теми, сюжету — не зовсім простий. У ігровому фільмі обов'язково виступає філософська концепція автора, його ставлення до світу, його погляди на життя. Це можуть бути фільми про людей, які живуть поруч, і екранізація невеликих літературних творів, які несуть в собі, однак, істотне ідейне зерно, оригінальні теми, які хвилюють автора фільму. Фільм — це те ж оповідання, тільки створене засобами і прийомами кіно. І якщо вам удалося глядача зацікавити, викликати в його душі почуття піднесеності, ваша праця не пропала даром. Тому більше ініціативи, сміливості, настирливості. І тоді успіх обов'язково прийде.

О. ТРОЯНОВСЬКИЙ.

Москва.

ЦІКАВІ РЯДКИ

Директор закінчив промову і, поклавши текст у портфель, сказав:

— Ось і вся доповідь. А зараз я скажу кілька слів від себе.

* * *

Метелики розміром до 26 сантиметрів зустрічаються на півночі Австралії. Місцеві жителі вживають їх м'ясо в їжу.

ВИПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ

Підпис під інформацією «Рубежі садгорських трудівників», яку надруковано в № 4 «Нашого життя», треба читати: «П. Горбунов. Директор Садгорського УВП».

Редактор В. ПІТЕНКО.

Наша адреса:

м. Київ-5, вул. Червоноармійська, 76, тел. Е-7-38-43 «Наша жизнь» — орган Центрального правління Українського общества глухих.

Київ, друк. УВП-3, зам. 107—5065, 68 р.

ЮРИДИЧНА КОНСУЛЬТАЦІЯ

В Центральне правління УТОГ звернулися із запитаннями працівники ряду обласних відділів і учбово-виробничих підприємств.

Враховуючи, що цими запитаннями цікавляться багато хто з Товариства глухих України, редакція газети «Наше життя» нижче вміщує відповіді.

Запитання: Чи можуть працівники будинків культури і клубів одержувати плату за керівництво тим або іншим гуртком за місцем своєї роботи?

Відповідь: Директорам і художнім керівникам закладів клубного типу, які мають вищу або середню спеціальну освіту, дозволяється працювати за фахом як керівникам гуртка на умовах погодинної плати, але не більше 50 годин на місяць (наказ міністра культури РСР від 5 вересня 1964 р., № 318). Розраховується погодинна оплата, виходячи з посадового окладу керівника гуртка, що встановлюється за 3 години роботи в день. Наприклад, керівнику драматичного гуртка встановлено місячний оклад у розмірі

70 карбованців. При нормі 76,2 години (середньомісячна кількість робочих днів — 25,4×3) годинна ставка становить 92 копійки.

Запитання: Який порядок встановлення безперервного стажу?

Відповідь: Коли робітником і службовцем призначають грошову допомогу по тимчасовій непрацездатності, жінкам — по вагітності та родах, безперервний стаж їм визначають за тривалістю безперервної роботи на даному підприємстві або установі.

Однак згідно з діючим законодавством безперервний стаж зберігається при переході на іншу роботу і в таких випадках:

— при переведенні з одного підприємства на інше за рішенням вищого органу, партійної, профспілкової і комсомольської організацій або при обранні на виборну посаду;

— при міжсезонних відпустках без оплати, якщо робітник працював на даному підприємстві попередній сезон повністю, заключив договір на роботу в наступному сезоні та повернувся в

строк, вказаний в наказі по підприємству. Час міжсезонної відпустки в безперервний стаж не зараховується;

— при вступі на роботу після перерви, викликаній навчанням у вищому або середньому спеціальному закладі, час навчання в цих закладах у безперервний стаж не зараховується;

— при вступі на іншу роботу осіб, звільнених за скороченням штатів, або звільнення від виборної посади, якщо перерва в роботі не перевищує одного місяця;

— при переході вагітних жінок, а також матерів, які мають дітей у віці до одного року, на іншу роботу по місцю проживання і при новому вступі на роботу жінок, які залишили попередню роботу в зв'язку з народженням дитини, якщо перерва в роботі не перевищує одного року з дня народження дитини. Час перерви в трудовий стаж не включається;

— при вступі на роботу після звільнення з попередньої роботи у зв'язку з переходом на пенсію по старості, у зв'язку

з інвалідністю, а також після закінчення строку тимчасової непрацездатності, яка викликала звільнення з попередньої роботи. Час, протягом якого робітник (або службовець) не працював, в безперервний стаж не зараховується;

— при вступі на роботу після звільнення з попередньої роботи: у зв'язку із закінченням строку трудового договору; при відновленні на роботі робітника (або службовця), який раніш виконував цю роботу; в результаті непридатності до даної роботи; у зв'язку з переїздом до місця проживання чоловіка або жінки; внаслідок того, що робітник не витримав іспитового строку. Безперервний стаж у вищезгаданих випадках зберігається при умові вступу на роботу протягом одного місяця з дня звільнення;

— при вступі на роботу після звільнення за власним бажанням, якщо перерва не перевищує одного місяця.

Запитання: Чи можна виплачувати добові особам, які відряджені в межах і поза межами адміністративного району в сільську місцевість, в тому числі і в районні центри, на строк менше двох діб?

Відповідь: Не можна!

Запитання: Що варто вважати твердою місячною ставкою, виходячи з якої нараховуються добові відрядженому працівнику?

Відповідь: Твердою місячною ставкою вважається місячна тарифна ставка або посадовий оклад працівника. Ніякі інші додаткові оплати і надбавки до цих ставок і окладів, зокрема надбавки шоферам за класність і ненормований робочий день, у розрахунок при нарахуванні добових не приймаються.

Запитання: Чи можна бухгалтерії і в яких випадках приймати до оплати фактичні витрати по проїзду відрядженого в маршрутних легкових автомобілях «таксі»?

Відповідь: Оплачування витрат відрядженого по проїзду в легкових автомобілях «таксі» діючим законодавством не передбачено. В практиці допускається лише оплата проїзду в маршрутному легковому автомобілі в розмірах, що не перевищують вартості проїзду в найбільш поширеному і економічному виді транспорту, який діє в даній місцевості (за тарифом твердого вагону пасажирського поїзда або маршрутного автобуса).

П. КУРКІН.
Юрист.